

ZVONKO BEGO

(Split, 19. prosinca 1940. - Krapinske Toplice, 13. kolovoza 2018.)

Nakon kratke bolesti preminuo je legendarni nogometaš Hajduka, reprezentativac i zlatni olimpijac Zvonko Bego.

Biti član momčadi koja je postala olimpijski pobjednik najviše je što se u športu može postići, pred olimpijskom naslovom padaju svi svjetski i europski naslovi. Zvonko Bego je imao čast da bude član momčadi pobjednika na Olimpijskim igrama.

Kao Splitsanin "od kolina", Zvonko Bego je rođen u gradu pod Marjanom 19. prosinca 1940. godine. Bio je lijevokrilni napadač, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Od tri brata Bego (Boran, Ivo i Zvonko), svi nogometaši Hajduka, najmlađi je Zvonko imao najviše uspjeha.

Za mlađe uzraste „bilih“ nastupao je još prije vremena, s posebnim specijalističkim pregledima i dozvolama. Malo je poznato da je Zvonko Bego u Hajduk došao kao vratar, međutim, kada je barba Luka Kaliterna vidio kako Zvonko lijevom nogom vraća balun, rekao je: "Ajde ti mali igrati!"

Rano je ušao i u Hajdukovu seniorsku momčad - 1957. godine na utakmici u Zagrebu protiv Lokomotive za Kup, kad je Hajduk pobijedio s 3-1. Zvonko je uvijek rado isticao taj svoj debi u bijelom dresu: "Moj životni san da igram u velikoj momčadi u kojoj su sve do tada briljirali najslavniji poslijeratni Hajdukovi asovi, iznenađeno se ostvarilo. Kako je igra odmicala, treme je sve više nestajalo. Borio sam se svojski i postigao jedan zgoditak. Frane Matošić je, na moje ogromno zadovoljstvo, poslije utakmice rekao da sam igrao dobro. Bila je to za mene najveća i najdraža nagrada jer priznanje jednog velikog nogometaša i stručnjaka kakav je Frane Matošić, zaista mi je tada mnogo vrijedilo."

Bego se rado sjećao i svog prvog prvenstvenog gola protiv Vojvodine u Splitu 9. ožujka 1958. kad je za pobjedu od 1-0 postigao najdraži gol u karijeri. Jole Vidošević je oštro centrirao, a Zvonko se bacio zrakom za loptom i glavom je ubacio u mrežu. Od navedene 1957. pa do 1967. kada je napustio Split, Zvonko je za Hajduk odigrao 375 utakmica i postigao 173 zgoditka.

U sezoni 1966./67., u kojoj je Hajduk osvojio prvi Kup Jugoslavije, Zvonko Bego je nastupao u prvom dijelu sezone. Potom u Njemačkoj nastupa u minhenskom Bayernu, zatim u nizozemskom Twenteu. Nastavio je u Bayeru iz Leverkusena, pa u Austriji iz Salzburga, da bi se vratio kući 1971. i pojačava Junak iz Sinja. Igračku karijeru završava u Uskoku iz Klisa, gdje je branio i bivši „hajdukovac“ Ante Jurić, pa su njih dvojica zajedno malo igrali, a malo trenirali kliške mladiće.

Za reprezentaciju Jugoslavije nastupio je šest puta i postigao dva zgoditka. Debitirao je u Zagrebu 19. studenog 1961. u prijateljskoj utakmici protiv Austrije (2-1), a od državne se izabrane vrste oprostio u Tel Avivu 14. pro-

sinca 1961. u prijateljskoj utakmici protiv Izraela (2-0).

Uz nastup Zvonka Bege na Olimpijadi u Rimu 1960., kada je jugoslavenska reprezentacija osvojila zlatno odličje, vezana je i jedna zanimljivost: samo dva tjedna prije početka igara saznao je da je u sastavu koji ide na Igre, a koji dan prije kupio je televizor (u to vrijeme pravu atrakciju) kako bi mogao gledati prijenos iz Rima. Inače, uz Begu, u reprezentaciji su u Rimu nastupila još trojica igrača Hajduka - Kozlina, Anković i Žanetić.

U razdoblju kad je splitski klub doživljavao najteže godine od osnutka i kad je prijetnja ispadanja u niži rang natjecanja nekoliko godina visjela nad glavama Hajdukovih igrača, Zvonko Bego je u nekoliko navrata dobijao ponude ondašnjih vodećih jugoslavenskih klubova za prelazak u njihove redove. Najuporniji je bio beogradski Partizan, međutim, ljubav prema Hajduku i rodnom Splitu bila je Zvonku Begi, kao i ostaloj braći, važnija od svih milijuna.

Tek kada se Hajduk rezultatski oporavio i došao na prag osvajanja prvog Kupa u povijesti, Zvonko Bego je otišao nogometnim trbuhom za kruhom. Ali ne u konkurentski klub, već u inozemstvo. Nosilac Zlatne Hajdukovke kapetanske trake sahranjen je na splitskom groblju Lovrinac.

(Jurica Gizdić)